

ВЕСЕЛ ЦАНКОВ

**Спасяването
на африканските
диаманти**

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

© Весел Цанков

Редактор Виктория Бешлийска

Оформление Лъчезар Касабов

Снимки Shutterstock

Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2012

ISBN 978-954-27-0786-8

Истинското си име ще мога да ви кажа след 100 години, когато ще се разсекретят архивите на Специалния отдел. Тогава, живот и здраве, ще съм на 111 и е възможно да съм забравил много от случилото се през това лято, затова ще запиша всичко сега. Но без имена. Всъщност мога да ви кажа служебния ми псевдоним - Професора.

Първа глава, в която нещата стават много, много сериозни

16 юни, следобед

В Специалния отдел ме докараха в микробус без странични стъкла – сержант Рибешкия и сержант Какичката, бутнаха ме да седна на гаген стол с права облегалка. Майора включи настолна лампа и насочи светлината в лицето ми. Бавно нави ръкавите на униформената си риза – ръцете му бяха яки като на орангутан и много покосмати. Облегна се на масата и изръмжа:

– Ние знаем всичко, но искаме да го чуем и от теб!
Говори!

Между нас да си остане, но ми се доплака. Сигурно са ме сгасили заради Печения. Той беше на шестнайсет и работеше в магазин за автомобилни части втора употреба, а аз понякога му помагах, защото е приятелче, пък и да изкарам някой лев. Частите идваха от автоморги и уж всичко бе законно, но подозирах, че някои автомобили са попаднали там без знанието на собствениците им. Само че това аз никога нямаше да кажа.

– Говори! – повтори Майора.

Мълчах. После се сетих:

- Имам право на адвокат!

Казах го уж нахално, но гласът ми не беше моят.

Майора за първи път ми показа прочутата си вълча усмивка:

- Да, имаш право на адвокат и освен това сме длъжни да доведем тук родителите ти, ако си в полицията. Обаче ти не си в полицията! Говори!

А сега ге! Май закъсах по-лошо, отколкото когато едни тъпанари ме бяха заклезили в парка и искаха да ми вземат маратонките, и добре че наблизко мина едно голямо куче, та ме отърва...

- Говори!

Още тогава ми направи впечатление, че Майора не е запознат с богатството на нашия език или може би не иска да се възползва от него. Той използваше малко гуми, но затова пък ефективно. Усетих, че сега вече наистина ще се разплача, и в стаята влезе Генерала - също як мъжага, но за разлика от Майора, усещането за сила при него идваше не от мускулите, а извираше отвътре.

Майора се отдръпна от масата, сержантите се изпънаха.

Генерала пътъм изключи лампата, сложи на масата дебела зеленикава папка и придърпа стол. Докато се настаняваше внимателно, сигурно за да не строши стола с едрото си като на бик тяло, успях да разгледам корицата на папката. В горния ъгъл пишеше „Строго секретно!“. Отдолу бе добавено с червено „Приоритет: висш“. В средата на корицата имаше голям бял етикет с надпис „Оперативно дело: Говорещия с животни“. Разбрах, че работата е много по-дебела, отколкото си мислех.

* * *

Всеки човек може да говори с животните – кой по-добре, кой по-непohватно. Всеки, който е отглеждал куче или котке, или птичка някаква, знае, че човек може да се разбере с домашния си любимец, често пъти даже по-добре, отколкото с някои хора. Животните също могат да общуват с нас и го правят – всеки, който е бил изнудван от куче или котке да сподели храната си, ще потвърди това. Не всеки човек обаче обръща внимание на тези умения, а още по-малко хора ги използват.

Трите основни правила за разговаряне с животните научих преди няколко години от стар жилав бедуин сред пясъците край пирамидите в Гиза. По това време майка ми и баща ми работеха в Либия и поканиха баба, дядо и мен да се срещнем в Египет, за да прекараме заедно Новата година.

На третия ден тръгнахме да разглеждаме пирамидите. Забелязах, че една камила се готви да наплюе баща ми, който се пазареше с водача ѝ. Смятам, че всеки добър син трябва да увековечава такива моменти, и бързо поисквах фотоапарата от дядо, но после си представих как ще се вайка баща ми и за да не ни развали настроението, изсъсках на камилата. Тя ме изгледа презрително, после заплю някакъв англичанин.

Бедуинът веднага се съгласи да смъкне цената и ни настана на камилите – на първата гордия ми от търговските си умения баща, на втората и третата пропускващите ми майка и баба, след това невъзмутимия ми дядо, а на последната ме качи при себе си. Майка ми и баба се мъчеха да се обърнат и една през друга ми подвикваха:

- Добре ли си?!

Отвърнах им бодро от висините на камилата:

- Да, мамо, добре съм! Да, бабо, добре съм!

Забулен, слаб и висок мъж поведе първата камила, закла-
тихме се през пясъка към пирамидите.

- Ти разговаряш с животните - каза ми тихо на френ-
ски бедуинът.

После го повтори на английски.

Почувствах се, сякаш съм направил огромна беля.

Езиците винаги са ми вървели. Нашите казват, че съм
проговорил много рано. Разбира се, първо български, но
скоро след това и френски, английски и немски - попитах
ги от уроците по телевизията. После учих английски в
детската градина. В училище се записах и на руски. Вег-
нъж хванах предаванията на китайското радио за Бълга-
рия и оттогава съм редовен слушател на езиковите им
курсове. Нека обаче това да не се разчува. Който е казал
стихотворение на чужд език, качен върху стол пред гост-
ните, ще ме разбере. А представяте ли си какъв цирк ще
стане, ако нашите научат за животните...

- Ножът ми е остър - каза бедуинът на арабски.

Ще ни отвлекат! Баба и дядо си говориха за такива
случаи!

- Спокойно - бедуинът премина на английски, - исках
да разбера доколко си научил арабски за няколко дни.

За три дни. Горедолу схващах за какво става дума.
След четири дни, в края на екскурзията ни, сигурно вече
ще го говоря прилично.

- Кой си ти? - попитах го на арабски.

- Аз съм полиглот - отговори ми той на френски. - И
ти си полиглот. Знаеш ли какво е полиглот?

- Човек, който говори много езици.

- Да. Но има и още нещо. Коя е любимата ти игра?

- Шахматът.

Той се смути:

- Тази не я знам много. Нека да ти кажа за футбола. Добрите футболисти са един на милион, затова стават звезди. Добрите футболисти владеят топката отлично. Обаче на хиляда добри футболисти един владее топката така, все едно тя е част от тялото му. Прави с нея неща, които уж са невъзможни. Всеки човек може да рита топка. Но малцина я владеят напълно. Ти, момче, владееш езиците. Не просто говориш няколко езика, ти можеш да говориш всички езици, включително и на животните и предметите.

Това за предметите ми се видя в повече, ама си замълчах, не ми се искаше да ядосам бедуин настрег пустинята. Казах му друго, което е от ясно по-ясно:

- Всеки може да се разбира с животните.

- Не, не всеки може да накара кучето да върне хвърлената пръчка. А ти можеш да накараш камилата да затанцува. Хайде, опитай!

- Какво да направя?

- Помоли я. Хайде!

Зачудих се как да я помоля. Сигурно има някаква команда, ама като не я знам? Добре, мога да опитам. Погалих камилата между ушите, изцъках с език и казах:

- Уважаема камило, моля те, потанцувай! Танцувай, красавице, танцувай!

- Трябва да ѝ го кажеш на камилски. Наблюдавай как пръхтят камилите, преди да направят нещо.

- Аз виждам камили за първи път.

- Вярно! Извинявай, аз съм израсъл сред камили. Чуй сега... - и той изпръхтя по особен начин.

Изпръхтях и аз така. И камилата затанцува! Заприсътва наляво-надясно с дългите си крака, заклатушка се и дори се завъртя тронаво около себе си! Майка ми и баба ми се разпищяха, забикаха веднага да слизаме от тези бесни животни, но бедуинът подвикна успокояващо и камилата спря да танцува и даже мама и баба кротнаха, макар че едва ли бяха разбрали какво означава неговото кратко „Хъш, хъш!“.

Продължихме към пирамидите, които ставаха все по-големи пред нас.

- Видя ли - каза ми бедуинът, - камилата те разбра.

- Сигурно беше случайност...

- Нямаме време за спорове, дори и сега да не ми вярваш, скоро ще се убедиш, че съм прав. Затова знай - ти си полиглот. Част си от нашето братство.

Понадух се - дори и да не бе истина всичко това, толкова е приятно да си част от някакво тайнствено братство!

- Тайно братство?! - от възмущение заговорих на български.

Той се забави с отговора си, досетих се, че езикът ни не му е добре познат:

- Защо тайно?! Просто братство. Макар да е разумно някои неща да не се разчуват.

Не го попитах кои са тези неща, защото се сетих за рецитацията пред гости. Попитах го:

- И сега какво, трябва да дам тържествена клетва ли?

- Не, не е нужно. Ти или си полиглот, или не си полиглот. Клетвата няма да промени това.

Замълчах. И какво като съм полиглот?

- Има ли нещо, което трябва да правя?

- Всеки човек има мисия в живота си. Твоите умения

ще ти помогнат да изпълниш твоята мисия.

- Каква е тя?

- Не зная.

- И аз не зная - въздъгнах.

Той ме потупа по рамото.

- Спокойно, с времето всичко си идва на мястото. А сега запомни... - бедуинът се наведе до ухото ми и зашепна отчетливо: - Срещнеш ли друг полиглот, си длъжен да му помагаш, така както и той е длъжен да ти помага. Никога не използвай уменията си за зло, защото това ще се обърне срещу теб. Трите правила за разговаряне с животните са доброта, честност и яснота.

- Какво значи това, че...

- Просто запомни - доброта, честност, яснота!

Абе аз ги запомних, но той защо не обяснява като хората!

Бедуинът пак ме потупа по рамото.

- Спокойно, момче, ти си полиглот от най-висша степен, ще се справиш с всичко, ако не забравяш правилата.

Заговорихме за езиците. Оказа се, че бедуинът говори поне петдесет езика и всичките бе научил от туристите.

Изведнъж се сетих:

- А майка ми и баща ми, те дали са полиглоти? Баба и дядо?

- Възможно е. Но едва ли. Полиглоти с висши умения като теб се срещат изключително рядко. Просто гаден човек се ражда полиглот. Защо - само Аллах знае.

При пирамидите баща ми му плати и бедуинът се поклони на всеки един от нас. Когато се покланяше пред мен, той сложи ръка на устата си. Сложих ръка на устата си и му се поклоних. После отидохме да видим къде са

погребвали фараоните.

За пирамидата какво да ви кажа – много камък, проходи, стълби, прах и пясък, а фараонът не си беше на мястото. При толкова туристи, които ахкат и охкат и гледат да отчупят някое камъче за спомен или да си награскат името някъде, и аз да съм фараон, няма да си стоя в гробницата.

Когато излязохме от пирамидата, старият бедуин беше изчезнал. С камилите ни чакаше забуленият мъж, който ни отведе обратно при туристическия автобус.

* * *

От Специалния отдел ме сгациха в зоопарка. Откакто разбрах за гарбата си, ходя често там, за да говоря с най-различни животни. Вярно, че най-интересни са разговорите с уличните кучета и котки – те, ако знаете, какви истории могат да ви разкажат! – но и в зоопарка има какво да чуя.

Обикновено отивам при маймуните. Разбира се, отбивам се понякога при слоновете, хипопотамите или крокодилите, но те не са бърбиви, просто разменяме по някоя дума от учтивост. Папагалите са досадни, това го знаете и без мен. На моменти са много забавни, но високомерното им самохвалство не ми харесва. Сърните са неспокойни, това им е в кръвта. Когато си говоря с тях, започвам, без да искам, да се озъртам. Конете и камилите са спокойни, те много философстват, което, ако не влизаш в спорове, често пъти е забавно. Мечките си падат малко хулигани. Вълците са потайни. Львовете и тигрите презират целия свят и най-вече пазачите, които ги хранят.

Разбира се, такива са животните, с които аз разговарям. Както и хората, животните са много различни и няма нищо по-глупаво от това да им лепиш етикети.

Някои от маймуните бяха уловени в джунглата, други бяха родени тук, в зоопарка, а имаше и дошли по линия на обмена на животни с други зоологически градини.

- Да ме разменят мене за скункс! - казваше ми често едно шимпанзе. - Представяш ли си! Да беше тигър, да беше лъв - да ме разменят! А то скункс!

Всички маймуни знаеха безброй истории и всяка искаше да ми разкаже нейните. За да има някакъв ред, бях измислил коварен трик - носех със себе си два пакета със солети. Единия им раздавах, когато отивах при тях, а другият бе за маймуната, която ми разкаже най-интересната история. Те се нагнреварваха да ми предлагат:

- Ще ти разкажа за Серенгети!

- Ще ти разкажа за корабкрушението!

- Ще ти разкажа за момичето от пазара в Маракеш и нейния баща!

- Ще ти разкажа как дядо ми е обиколил с кораб Земята!

Аз избирах някоя от историите, маймуната ми я разказваше и получаваше солетите, които изяждаше, покачена високо на сухото гърво в клетката. В това време с другите маймуни бърбехме за това-онова.

Така научих за Убежището.

Когато една от маймуните предложи да ми разкаже за него, другите се стреснаха, а водачът на стадото я бухна с юмрук по гърба.

- Какво, бе - викна им тя, - той разговаря с нас, той е един от нас! Не го ли виждате, че даже и прилича на нас!

Това, последното, не ми хареса, но иначе ми стана мно-

го интересно.

- Разкажи ми за Убежището! – казах на маймуната.

Якият маймун пак я бухна по гърба и тя нищо не каза.

- Защо я спираш?! – обърнах се към него.

Той се почеса по главата, почеса се по гърба и по груги места. Като не остана къде да се чеше, водачът найсетне ми каза:

- Аз ще ти разкажа.

- Ама нали аз предложих! – изпуска онази маймуна.

- Ти много говориш! Ще изгрънкаш нещо излишно!

Намесих се:

- Добре, но солетите ще разделя между дъвама ви.

Водачът се ядоса:

- Как така, нали аз ще ти разказвам?!

- Стига, бе, нали аз предложих историята?! – обади се предпазливо другата маймуна.

- Второто правило е честност и аз го харесвам – казах им и заразглеждах демонстративно пакета солети.

- Добре, ще ги разделиш – каза водачът.

- Съгласна съм – обади се другата маймуна.

Водачът се озъби на маймуните:

- Пазете!

Те се накатериха по решетките да наглеждат кой дъва, но същевременно бяха наострили уши да слухтят. Водачът седна до решетката, аз също се приближих колкото можах. Той зашепна:

- Убежището е стара къща, в която се крият животни в опасност. Държат го дъве маймуни...

- От вашите ли? – попитах го.

- Не, едната е била домашно животно на някакъв инженер, който е работил навремето в Африка, другата е избягала по време на войната от зоопарка в Белград. Те се

грижат всичко да е наред.

- Къде е тази къща?

- Няма да ти кажа.

- Искам да поговоря с тези животни, сигурно знаят
страхотни истории!

- Не, животните трябва да имат къде да се скрият,
като стане напечено.

- Аз мога да им помагам!

Той нищо не каза. Мислеше.

- Трябват им пари за ремонта - обади се маймуната,
която предложи да ми разкаже за Убежището.

Водачът я заплаши с юмрук и тя се метна на люлката
от автомобилна гума.

- Ще видим - каза той.

- Щом е изоставена къщата, може да падне?

- Те затова са я изоставили, за да падне.

Това не го разбрах:

- Как така?

Якият ми обясни:

- Когато къща е историческа ценност и собственици-
те ѝ нямат право да я съборят, за да построят на нейно
място небостъргач, те я оставят без грижи и тя пада
сама след време. Обаче нашите маймуни се грижат за Убе-
жището и то няма да се срути.

- Ами собствениците? Няма ли да разберат какво ста-
ва?

Той сви рамене.

- Рано или късно ще разберат. Тогава ще трябва да се
търси друга къща.

- Искам да помогна! - казах.

- Знам. Ще видим...

Дадох му солетите. Той ги раздели на две - госта точ-

но! – и маймуните захрупаха. Обикновено спечелилият наградата ме черпеше и мен, но сега не ми беше до солетни – мислех как да открия Убежището.

* * *

В зоопарка ме пипнаха много елементарно. Висок мъж с клоунски грехи – по-късно го нарекох сержант Клоуна, започна да раздава балони и да вика:

– Насам, народе! Безплатни балони! Не се блъскайте, балони има за всички!

Разбира се, хората се загледаха в него, децата загърпаха родителите си, настана суматоха. Тогава край мен спря жълт микробус с надпис „Лаборатория“, страничната врата се хлъзна назад, отвътре протегна ръце опулен мъж – сержант Рибешкия, отзад ме подхвана висока кокалеста жена – сержант Какичката, и докато да кажа „Ама...“, двамата ме набутаха в микробуса, вратата се хлъзна бързо обратно и колата потегли.

– Помощ! – извиках, ала кой да ме чуе.

Рибешкия ме гържаше в стоманена хватка, а Какичката ме изгледа строго и каза:

– Тихо, малкият!

Не на мен тия! Изритах я в крака и опитах да се изплъзна на долу от ръцете на Рибешкия. Добре, обаче Какичката се метна върху мен, Рибешкия пак стегна хватката си, разбрах, че няма мърдане. Реших да сменя тактиката.

Отпуснах се и, колкото можах, заплаках и захленчих:

– Батко, како, къде ме карате?!

– Я не ми се прави на интересен! – сръза ме Какичката и заразтрива ударения си крак.

Рибешкия също отпусна хватката си, но преди това

ми каза:

– Само да си посмял да побегнеш, ще ти откъсна ушите!

И гласът му беше рибешки.

Чел бях във вестниците за отвлечени деца. Винаги съм се чудил как е възможно да те отвлекат. Оказа се, че е много лесно – заяпах се и готово. Затова котките са такива недоверчиви – да сте чели за отвлечена котка? Само ако някоя се довери на хората, тогава, обаче котките непрекъснато се пазят. А изчезнали кучета има много, градът е пълен със съобщения за тях. Сега и моята снимка щеше да се появи там. Сетих се за баба и дядо, за майка ми и баща ми, какъв ужас щеше да е за тях моето изчезване. И едва тогава осъзнах колко много съм го закъсал.

* * *

Генерала отвори папката. Най-отгоре имаше плик, той извади от него снимки и ги нареди пред мен като пасианс. След това заразлиства документите в папката, като от време на време се зачиташе.

Помъчих се хем да го следя какво прави, хем да хвърля едно око на снимките. Аз, разговарям с животни. Главно в зоопарка, но имаше снимки и от улицата, също две снимки от парка: клеча в тревата и гледам надолу – сетих се, че един охлюв ме беше помолил да го пренеса два метра нататък до хроста, че закъснявал за среща.

Явно Генерала чакаше да разгледам снимките. Облегнах се на стола и скръстих ръце на гърдите си. После реших да изгряя сладко детенце и започнах да усуквам края на фланелката около пръстите си.

Генерала също се облегна на стола си, постави големите си длани на масата.

- Какво видя на снимките?

- Мене си видях, чичко.

Генерала прогони една усмивка от лицето си.

- И какво правиш на тези снимки, малкият?

- Изгряя си.

- Как си играеш?

- Ами с разни животни. Аз много обичам животните, чичко!

- Браво, малкият! - Генерала стана сериозен, гаже прекалено сериозен, мен ако питате. - А сега да караме направо! Според нашите специалисти коефициентът ти на интелигентност е над 200. Говориш поне 15 езика, включително умееш да разговаряш и с животните. Нещо да добавиш?

Какво да добавя, ще отричам докрай и това е!

- Вие сигурно ми се подигравате, кой говори с животните?!

- Ти. Има сведения и за други такива случаи, свети Франциск например, разни прочути гресъори. Обаче вие сте много потайни. Не ви упреквам, не е приятно да си атракция. Гарантирам ти, че ти няма да бъдеш атракция. Имаме нужда от помощта ти.

Явно Генерала бе отправил предложение. Сега аз трябва да отговоря. Как? Да го отхвърля? Да го приема? Да контраатакувам? А после? Независимо как реагирам, какво ще стане после?

- А после?

Тоѝ кимна.

- Знам, информацията, която ти давам, е много малко. Но на този етап мога да ти кажа само толкова. Не,

ще ти кажа още малко – намираш се в строго секретен Специален отдел за предотвратяване и преодоляване на кризи. Работим по един случай, който можем да разрешим с твоя помощ. Това е, останалото ще ти кажа, ако се съгласиш да ни помогнеш.

– Ако не се съглася?

– Колегите ми ще те откарат у дома. Но ще бъде жалко, ще изпуснеш нещо много интересно.

Това го знаех и без него.

– А вашият коефициент на интелигентност колко е?

Виждал съм Генерала изненадан само два пъти, това беше първият.

– Не зная, не съм го мерил.

– Не ви и трябва, достатъчно висок е.

Така станах сътрудник на Специалния отдел.

* * *

За Специалния отдел не казах на никого.

Най-вече на баба и дядо – баба щеше да започне да се ваика в какво съм се забъркал, дядо щеше да поиска да ги види какви са тези хора, дето ангажират деца с глупости, вместо да ги оставят да си учат уроците.

На майка ми и баща ми също не казах – и без мен те бяха достатъчно ангажирани в Испания, където работеха по това време.

На съучениците ми не казах, защото отделът е секретен, пък и с тях не бях чак толкова близък, говорехме си обикновено за игри, за филми, за училището и с един-двама за книги.

И на Печения не казах. Той е най-близкият ми приятел, но има неща, които не се казват дори и на най-близките.

Освен това подозирах, че за собствената му сигурност е по-добре да не знае. Първо, нямах представа как щеше да реагира Генерала – отделът е секретен и хората гори и не подозират за съществуването му, сигурно защото тайната му се пази много, много добре. Пък и нещата явно не са съвсем безобидни – Генерала ме предупреди да бъда много внимателен и да действам предпазливо, а при най-малкото съмнение за опасност да му се обадя по сателитния комуникатор, маскиран като очукан мобилен телефон.

Този комуникатор е страхотен! Въпреки че има тромавия вид на стар телефон, който гори и на улицата да намериш, да не си заслужава да се наведеш да го вдигнеш, той е най-мощната машинка, която можете да си представите! Както щях да се убедя съвсем скоро, благодарение на сателитната връзка покрива цялото земно кълбо. Има Super HD 3D видеокамера и 20-мегапикселов фотоапарат. Има GPS. Отстрани са скрити два малки окуляра, така че, като го доближиш до очите си, се превръща в 3D виртуален компютърен екран, свързан с интернет и огромната база данни на Специалния отдел. Има 1ТВ микро твърд диск и полимер-йонна батерия, която се зарежда непрекъснато от покритието му, реагиращо на светлината. Има и още безброй функции, които все нямам време да разуча. Но стига за шпионската играчка, чакаше ме сериозна работа.